

[Klm Behnke]

del af juleferien til at studere de rapporter, der kommer om, hvordan Øststøtten bliver anvendt. Det er jo en skandale, hvordan danske fup og fidus-ingeniørfirmaer skovler penge ind på at lave ligegyldige rapporter om, hvor man kan sætte vindmøller op, og den slags ting. Det hjælper jo ikke befolkningen derovre. De eneste, det hjælper, er de danske Karl Smart'er, der kører rundt i BMW'er og ryger store cigarer, mens de sender honorarregninger til Udenrigsministeriet, Industriministeriet, Energiministeriet og andre steder. Det er de eneste, der får noget ud af det – til stor skade for danske skatteydere og som en hån over for befolkningen i Østeuropa.

Det er, hvad midlerne går til, og det vil vi under ingen omstændigheder lægge navn til.

Men det meget, meget store og påtrængende problem, der hedder, at der står nogle atomkraftværker, der udgør en risiko for os alle sammen, bør vi alle sammen tage hånd i hanke med og gøre en indsats for at få afhjulpet.

Hidtil har vi lagt vore guldvægte i EF- eller EU-skålen og håbet på, at det gik, men det viser sig jo, at Europa-Kommissionen, bureaukraternes paradis, heller ikke evner at gøre noget ved den sag. Der afgives også fine, store rapporter og holdes fine konferencer, men der sker ingenting.

Imens stiger problemets omfang til nogle højder, hvor ingen af os i dag tør tænke tanken helt ud.

Med hensyn til ændringsforslagene kan hr. Ole M. Nielsen nævne ligegyldigt hvilket forslag det skal være, så er jeg sikker på, at husets administration nok skal sørge for, at vedkommende forslag kommer til afstemning.

Fremskridtspartiet har ikke nogen skummel taktik med hensyn til, hvilke ændringsforslag vi vil have til afstemning eller ikke have til afstemning. Det følger ganske nøje den måde, det er sket på siden 1987 – den periode, hvor jeg har haft ansvaret for Fremskridtspartiets ændringsforslag – ganske nøje! Der er ingen nyheder i år, og medmindre tingene meget klart ændrer sig næste år, vil afstemningstemaet fra Fremskridtspartiets side også være tilsvarende.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg har på intet tidspunkt ønsket flere for-

slag til afstemning. Jeg kan bare ikke lade være med at undre mig over den måde, man har udvalgt dem på, som man har udvalgt. Det er kun det.

Jeg vil give tilsagn om at læse nogle rapporter også i de fridage, der bliver her omkring jul, om det emne, som vi diskuterer: Øststøtten. Det er nyttigt, at vi hjælper hinanden, og at vi sætter os ind i de ting, for det er jo helt sikkert, at der er nogle ting, der går forkert. Men jeg synes bare, det er helt utilbørligt at kassere det hele på det grundlag og sige, at det alt sammen er fup og fiduser, for det er selvfølgelig ikke tilfældet. Og det er ikke tilfældet!

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg har ligesom bl.a. hr. Bilgrav-Nielsen den opfattelse, at vi kan tage den store politiske debat om den økonomiske politik i morgen – jeg kan jo så håbe på, at tilhørertallet vil være steget til den tid – og jeg vil derfor indskrænke mig til nogle ganske enkelte kommentarer til nogle af de temaer, der har været i debatten.

Fru Birgitte Husmark var på et tidligt tidspunkt oppe at spørge om de sindslidende, men jeg tror, det lykkedes i den ordveksling, der var mellem fru Pia Gjellerup og socialministeren, at få afklaret, at regeringen med summen af egne initiativer og de aftaler, der er lavet med kommunerne, når den ekstra indsats, vi har sat os for at nå, i størrelsesordenen 300 mio. kr. i nødvendige ekstraudgifter.

Der har naturligvis også været en del bemærkninger om, hvorfor regeringen ikke i højere grad kunne imødekomme oppositionen. Jeg skal i den forbindelse helt undlade at kommentere Fremskridtspartiet, men bare sige, at vores problem jo til en vis grad var det, at der fra den borgerlige side, fra Venstre og De Konservative, fremkom ændringsforslag med en samlet udgiftsreduktion på 11 mia. kr., og at der fra SF's side kom forslag med en tilsvarende udgiftsforøgelse på 11 mia. kr. Det var jo på forhånd en vanskelig opgave at imødekomme begge sider på én gang.

Det, der så yderligere kunne være vanskeligheden, var ikke – som man prøvede at fremstille det hos nogle af ordførerne – at nu havde regeringen med stort besvær internt siddet og fiflet sig frem til en finanslov, og så kunne den ikke bevæge sig. Nej, det var faktisk de reelle økonomiske betragtninger og analyser, der før-